

ἐκ παραφόρου καὶ ἀπεγνωσμένης σκέψεως. Τώρα δὲ εἶνε ἀνάγκη νὰ μένω εἰς αὐτήν, οἰανδήποτε δὲ γνώμην καὶ ἂν ἐσχημάτισα περὶ τῆς ῥηθείας ἐταιρείας πραῦνθεις ἐκ τῶν ἐτῶν καὶ ἐκ τῶν εὐεργετημάτων κρείττονος τύχης, ἢ ἀπόκρυφος ἐταιρεία μὲ κρατεῖ δέσμιον καὶ θὰ μὲ κρατῇ μέχρι τοῦ θανάτου μου. Ὅτε διέμενον ἀκόμη ἐν Ἰταλίᾳ, ἐξελέγην γραμματεὺς, ὅλα δὲ τὰ μέλη τὰ γενόμενα δεκτὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ παρουσιασθέντα εἰς τὸν πρόεδρόν μας παρουσιάσθησαν καὶ εἰς ἐμέ.

Ἦρχισα νὰ τὸν ἐννοῶ ἤρχισα νὰ διακρίνω ποῦ μὲ ὠδήγει βαθμυδὸν ἡ παράδοξος ἀποκάλυψις τοῦ. Ἐσιώπησεν αὐτὸς πρὸς στιγμὴν προσηλῶν ἐπ' ἐμοῦ βλέμματι ἐκφραστικόν καὶ προσπάθων νὰ διαγνώσῃ τί συνέβαινεν ἐντὸς μου, πρὶν συνεχίσῃ τοὺς λόγους τοῦ.

— Ἐξήγαγες ἤδη τὸ συμπέρασμα, μοι εἶπεν· τὸ βλέπω ἐκ τῆς φυσιογνωμίας σου. Μὴ μοῦ εἴπῃς τίποτε· φύλαξε ἀποκρύφους τὰς ἐνδομύχους σου ἐντυπώσεις. Ἀφῆσέ με νὰ συμπληρώσω τὴν θυσίαν τοῦ αὐτοῦ μου ἦν ἀπότησας καὶ ἔπειτα θ' ἀφήσωμεν αὐτὸ τὸ θέμα τῆς συνομιλίας διὰ νὰ μὴ ἐπανέλθωμεν πλέον ἐπ' αὐτοῦ.

Μοι ἔνευσε νὰ μὴ τῷ ἀπαντήσω, ἐξέβαλε τὸ φόρεμά του καὶ ἀνύψωσε τὴν ἀριστερὰν χειρὶδα τοῦ χιτῶνός του.

— Σοὶ ὑπεσχέθην ὅτι ἡ ἐξομολόγησίς μου θὰ ἦτο πλήρης, μοι ἐψήθισεν εἰς τὸ οὖς, προσηλῶν ἀτενῶς τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς θύρας. Ὅτι δὴποτε καὶ ἂν συμβῇ, θέλω νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι οὐδὲν σοὶ ἀπέκρυψα ἐξ ὧν ἐπεθύμεις νὰ μάθῃς. Σοὶ εἶπα ὅτι ἡ Ἀδελφότης ἐξακριβώνει τὴν ταυτότητα τῶν μελῶν αὐτῆς διὰ σημείου τινὸς ἀνεξαλείπτου. Κύτταξε μὲ τοὺς ὀφθαλμούς σου ποῖον εἶνε τὸ σημεῖον καὶ εἰς ποῖον μέρος εὐρίσκεται.

Ἐγύμνωσε τὸν βραχίονα καὶ εἰς τὸ ἄνω ἐσωτερικὸν μέρος αὐτοῦ μοι ἔδειξε βαθύως κεχαρσμένῃ ἐπὶ τῆς σαρκὸς ἐρυθρὰν οὐλὴν γινωμένην διὰ πεφυρακτωμένου σιδήρου. Ἀπέχω τοῦ νὰ περιγράψω τὸ σύμβολον ὅπερ πρὶν τὰ σημεῖον ἐκεῖνο· περιορίζομαι μόνον νὰ εἶπω ὅτι εἶχε σχῆμα στρογγύλον, ἦτο δὲ τόσον μικρὸν ὥστε ἐν σελλίνιον ἡδύνατο νὰ τὸ καλύψῃ ἐξ ὀλοκλήρου.

— Διὰ τοῦ ἀνεξαλείπτου πούτου σημείου, μοι εἶπε καταβιβάζων τὴν χειρὶδα, καθεὶς ἀναγνωρίζεται πανταχοῦ ὡς μέλος τῆς Ἀδελφότητος. Ὅστις δὴποτε προδῶσῃ αὐτὴν θάττον ἢ βραδίον ἀνακαλύπτεται παρὰ τῶν γνωρίζοντων αὐτὸν ἀρχηγῶν, τοῦ προέδρου ἢ τοῦ γραμματέως κατὰ τὰς περιστάσεις. Εὐθὺς ὡς ἀνακαλυφθῇ ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν, ὁ θάνατός του εἶνε βέβαιος. Ὁ νόμος εἶνε πάντῃ ἀνίσχυρος ὅπως τὸν προστατεύσῃ. Ἐνθυμήθητι καλῶς ὅσα εἶδες καὶ ἤκουσες· ἐξέγαγε ὅσα δὴποτε θέλεις συμπεράσματα· ἐνέργησον ὅπως, προσφορῶτερον κρίνεις. Ἀλλὰ δι' ὄνομα Θεοῦ! ὅτι καὶ ἂν ἀνακαλύψῃς, ὅτι καὶ ἂν ἀποφασίσῃς νὰ πράξῃς, μὴ μοι εἴπῃς τίποτε. Ἀφῆς με νὰ μένω ἀπηλλαγμένος τῆς εὐθύνης, ἢς μόνῃ ἡ ἰδέ

μοι ἐμποιῇ φρίκην καὶ ἥτις καθόσον γινώσκω καὶ συναισθάνομαι ἀκόμη μέχρι τοῦδε δὲν μὲ ἐπιβαρύνει. Σοὶ τὸ λέγω διὰ τελευταίαν φοράν, ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μου ὡς εὐπατρίδης καὶ ἐπὶ τῷ ὅρκῳ μου ὡς χριστιανός, ὅτι ἐὰν ὁ ἄνθρωπος, δὴ μοι ἔδειξε, εἰς τὸ θέκτρον μὲ γνωρίζῃ, μετεβλήθῃ πολὺ ἢ εἶνε μεταμφιεσμένος οὕτω πως ὥστε ἐγὼ δὲν τὸν ἀναγνωρίζω πᾶσι. Ἀγνοῶ τί πράττει ἡ τί σκοπεῖ νὰ πράξῃ εἰς τὴν χώραν ταύτην, καθόσον δὲ γινώσκω, οὐδέποτε εἶδά που ἡ ἡκούσα πρὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης τὸ ὄνομα μὲ τὸ ὅποιον παρουσιάζεται. Ταῦτα πάντα εἶχα καθήκον νὰ σοὶ εἶπω... Καὶ τώρα, Βάλτερ, ἀφῆσέ με!... Εἶμαι συντετριμμένος ἐκ τοῦ βάρους τῶν συμβάντων, ἐπτοημένος ἐκ τῆς ἐξομολογήσεώς μου. Ἀφῆσέ με νὰ προσπάθῃσω νὰ συνέλθω, ὅπως εἶμαι ἀτάραχος τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ συναντηθῶμεν ἐκ νέου.

Καὶ κατέπεσεν ἐπὶ μιᾷς ἑδρας, στρέφων δὲ ἀλλαχοῦ τὸ βλέμμα ἐκρυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν. Ἦνοιξα ἡρέμα τὴν θύραν διὰ νὰ μὴ τὸν ταραξῶ καὶ ἀπηγγεῖλα ταπεινῇ τῇ φωνῇ λέξεις τινὰς ἀποχαιρετισμοῦ ἀφίπων αὐτὸν ὅπως ἐλεύθερον νὰ μὲ ἀκροασθῇ ἡ ὄχι.

— Πᾶν ὅ,τι συνέβη ἀπόψε, τῷ εἶπον, θὰ μείνῃ διὰ παντός κεκρυμμένον εἰς τὰ ἐνδότεα τῆς καρδιάς μου. Οὐδέποτε θάμεταμνηθῇς διότι ἔδειξες πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην. Δύναμιν νὰ ἔλθω αὖριον νὰ σε εὕρω; Τὴν ἐνάντην θὰ εἶνε πολὺ ἐνωρίς;

— Νὰ ἔλθῃς, Βάλτερ, ἀπήντησε ῥίπτων φιλικὸν ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα καὶ λαλῶν ἐκ νέου ἀγγλιστὶ ὡς νὰ ἐσπευδε μετὰ προθυμίας νὰ ἐπικαφέρῃ εἰς τὸ πρότερον σημεῖον τὰς μεταξὺ ἡμῶν σχέσεις. Ἐλα νὰ συμμαρτυρήσῃς τὸ λιτόν μου πρόγευμα πρὶν ἐξέλθω διὰ τὰς παραδόσεις μου.

— Καλὴν νύκτα, Πέσκα!

— Καλὴν νύκτα, φίλε μου.

[Ἐπεται συνέχεια]

Π ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἦρα προηγούμενον φύλλον]

— Ἀδελφε Γορνφλότε! εἶπεν ἡ φωνὴ τοῦ μοναχοῦ, ὅστις εἶχεν ἤδη καλέσει τὸν μέγαν κυνηγὸν καὶ τὸν Λαουριέρον.

Ὁ Σχικῶ, εἶτε βεθυισμένος εἰς τὰς ἀνωτέρω σκέψεις, εἶτε μὴ ἐνθυμούμενος ὅτι ὤφειλε νὰ προσλάβῃ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μοναχοῦ, τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὸ ῥάτσον, δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἀδελφε Γορνφλότε! ἐπανέλαθεν ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ μοναχοῦ, φωνὴ τόσον ἡχηρὰ καὶ ὀξεῖα, ὥστε ὁ Σχικῶ ἀνεστρίψθη.

— ὦ! ὦ! ὑπεντοθόρισε, φωνὴ γυναικεῖα καλεῖ τὸν ἀδελφὸν Γορνφλότον. Μήπως εἰς τὴν ἀξιώτημον ταύτην ὁμήγυριν, ὅχι μόνον αἱ κοινωνικαὶ τάξεις, ἀλλὰ καὶ τὰ γένη συγχέονται;

— Ἀδελφε Γορνφλότε, ἐπανέλαθεν ἡ αὐτὴ γυναικεῖα φωνὴ, δὲν εἰσθε ἐδῶ;

— Καλέ, ἀδελφός Γορνφλότος, εἶμαι ἐγώ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικῶ, ἐμπρός.

Εἶτα δὲ προσέθετο διὰ ζώσης φωνῆς καὶ μιμούμενος τὸν Γορνφλότον:

— Καλέ, καλέ, ἐδῶ, ἐδῶ εἶμαι. Ἦμην βεθυισμένος εἰς βαθεῖς σκέψεις ἐπὶ τῆς ὁμιλίας τοῦ ἀδελφοῦ Λαουριέρου καὶ δὲν εἶχον ἀκούσει.

Δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ Σχικῶ ἡδύνατο νὰ μὴ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Γορνφλότου, ἀφοῦ οὐδεὶς τῶν παρισταμένων ἀπέβαλε τὴν κουκκούλαν τοῦ ῥάτσου του. Πλὴν, ὡς ἐνθυμούμεθα, οἱ συνεδρεύοντες εἶχον ἀριθμηθῇ, ἐπομένως, ἐὰν ἐγίνετο ἐπιθεώρησις τῶν προσώπων, ἥτις ἤθελε ἐνεργηθῇ ἐνεκὰ τῆς ἀπουσίας προσώπου ὑποτιθεμένου παρόντος, ἡ ἀπάτη ἤθελε ἀνακαλυφθῇ καὶ ἡ θέσις τοῦ Σχικῶ ἤθελε κατασταθῇ κρίσιμος.

Ὁ Σχικῶ, λοιπόν, οὐδαμῶς ἐδίστασεν, ἀλλ' ἡγέρθη, ἐκύρτωσε τὰ νώτά του καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸν ἀμβωνα, φροντίσας νὰ καταβιβάζῃ, ὅσῳ μᾶλλον ἡδύνατο, τὴν κουκκούλαν ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Ἀδελφοί μου, εἶπε, μιμούμενος τὴν φωνὴν τοῦ μοναχοῦ, εἶμαι ὁ αἰτῶν τὰς ἐλεημοσύνας τοῦ μοναστηρίου ἀδελφός, ἡξεύρετε δ' ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου τούτου μοι παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέρχωμαι εἰς πάσας τὰς οἰκίας. Ποιοῦμαι, λοιπόν, χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τούτου ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Κυρίου. Ἀδελφοί μου, ἐξηκολούθησεν, ἐνθυμηθεὶς τὸ ὑπὸ τοῦ Γορνφλότου ἀπαγγελθὲν αὐτῷ προοίμιον τοῦ λόγου του, τὸν ὅποιον διέκοψεν ὁ καταλαβὼν τὸν μοναχὸν ὕπνος, ἀδελφοί μου, ἡ ἡμέρα αὕτη, ἥτις μᾶς συνενώνει, εἶναι ἡμέρα ὥραϊα διὰ τὴν πίστιν. Ἀς ὁμιλήσωμεν εἰλικρινῶς, ἀδελφοί μου, ἀφοῦ εὐρισκόμεθα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου.

Τί εἶναι τὸ βασίλειον τῆς Γαλλίας; Ἐν σῶμα. Ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος τὸ εἶπεν: *Omnis civitas corpus est, p̄sa p̄lis eīra sōma*. Τί δ' ἀπαιτεῖται διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ σώματος; Καλὴ ὑγίεια. Πῶς διατηρεῖται ἡ καλὴ ὑγίεια τοῦ σώματος; διὰ φρονίμων ἀρχιμαξέων, ὅσας οὐκ ὑπάρχει ὑπερβολὴ δυνάμεων. Εἰναι νῦν προφανές, ὅτι οἱ ἐχθροὶ τῆς καθολικῆς θρησκείας εἶναι ἰσχυροί, ἀφοῦ φοβοῦμεθα αὐτούς· ἀρα δεόν νὰ ποιήσωμεν νέαν ἀρχιμαξίαν εἰς τὸ μέγα σῶμα, τὸ καλοῦμενον κοινωνία· τοῦτο μοι ἐπανάλαβαν καὶ καθ' ἐκάστην οἱ πιστοί, τῶν ὁποίων τὰ ὦα, τὰ χοιρομήρια καὶ τὰ χροῖματα κομίζω εἰς τὸ μοναστήριον.

Τοῦτο τὸ πρῶτον μέρος τῆς ὁμιλίας τοῦ Σχικῶ ἐνεποίησε ζῶηρὰν ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου.

Ὁ Σχικῶ, ἀφοῦ ἐπαυσαν οἱ ψιθυρισμοὶ ἐπανέλαθεν:

— Ἰσως θ' ἀντεῖπώσιν, ὅτι ἡ ἐκκλησία ἀποστρέφεται τὸ αἷμα, *Declesia abhorret a sanguine*. Τοῦτ ὁμῶς σημειώσατε, ἀδελφοί μου· ὁ θεολόγος δὲν ὀρίζει ὅποιον αἷμα ἡ ἐκκλησία ἀποστρέφεται καὶ θὰ ἐστοιχηματίζον ἐν βῆδι μὲ ἐν αὐτόν, ὅτι οὐδαμῶς ἠθέλησε νὰ καλήσῃ περὶ τοῦ αἵ-

ματος τῶν αἱρετικῶν. Τῷ ὄντι: *Fons malus corruptorum sanguis, hereticorum autem pessimus!* Κακὴ πηγὴ τῶν διεφθαρμένων ἐν αἵματι τῶν δ' αἱρετικῶν χειρίστη! Ἄλλ' ἰδοὺ καὶ ἕτερον ἐπιχείρημα, ἀδελφοί μου! εἶπον ἡ Ἐκκλησία! Ἡμεῖς ὁμῶς δὲν εἴμεθα μόνον ἡ Ἐκκλησία. Ὁ ἀδελφὸς Μονσορώ, ὅστις τόσον εὐγλώττως ὁμίλησε πρὸ μικροῦ, φέρεται εἶναι περὶ τοῦτου βέβαιος, τὴν μάχιον τοῦ μεγάλου κυνηγοῦ εἰς τὴν ζώνην του. Ὁ ἀδελφὸς Λαουριέρος χειρίζεται τὴν σούβλαν λίαν εὐχερῶς: *Veru agreste, lethiferum tamen instrumentum, agroikon πληρ θακατηφόρον εργαλείον*. Ἐγὼ δ' αὐτός, ὅστις λαλῶ πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοί μου, ἐγὼ ὁ Ἰακώβος-Νεπομυκηνᾶς-Γορανφλότος ἔφερον τὸ μουσκέτον εἰς τὴν Καμπανίαν καὶ ἔψησα Οὐγονότους εἰς τοὺς ναοὺς των.

Τοῦτο τὸ δεύτερον μέρος τῆς ὁμιλίας τοῦ ρήτορος ἐνεποίησεν ἴσην πρὸς τὸ πρῶτον ἐντύπωσιν.

— Ἀπομένει ἡμῖν, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικῶ, νὰ λαλήσωμεν περὶ τῶν ἀρχηγῶν, τοὺς ὁποίους ἐθέσαμεν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν καὶ περὶ τῶν ὁποίων, νομίζω ὁ ἔσχατος ἐγὼ, δέον νὰ εἰπωμέν τι. Εἶναι ἀληθῶς ἀριστον καὶ ἰδίως συνετὸν νὰ συνερχώμεθα ἐνταῦθα ὑπὸ τὸ ῥάσον, ὅπως ἀκούσωμεν τῆς ὁμιλίας τοῦ ἀδελφοῦ Γορανφλότου, πλὴν φρονῶ ἐπίσης, ὅτι τὸ καθήκον τῶν ἀναλαβόντων νὰ ἐκτελέσωσι μετὰ τὴν ἐντολὴν δὲν περιορίζεται μέχρι τοῦ σημείου τούτου. Τόσῳ μεγάλῃ σύνεσις προξενεῖ γέλωτα εἰς τοὺς κολασμένους Οὐγονότους, οἵτινες, ὅπως δῆποτε, εἶνε σκυλιὰ λυσσασμένα, ὅτε πρόκειται περὶ διαξιφισμῶν. Προτείνω, λοιπόν, ὅπως λάβωμεν στάσιν μᾶλλον ἀξίαν γενναίων ἀνδρῶν ὁποῖοι εἴμεθα ἢ θέλωμεν νὰ ἐπιδεικνύμεθα. Τί ποθοῦμεν; τὴν ἐξομολογήσιν τῆς αἰρέσεως... ἀλλὰ τοῦτο δύναται τις, νομίζω, νὰ τὸ κηρύττῃ ἀνεπιφυλάκτως. Ἄς ἐξέλθωμεν εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων ὡς ἐν λιτανείᾳ, ἐπιδεικνύοντες τὴν ἀνδρικήν στάσιν καὶ τὰ καλὰ ἡμῶν ξίφη, οὐχὶ δ' ὡς νυκτοκλέπται, φοβούμενοι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν ἀφίξιν τῆς περιπόλου! Τίς ὁμῶς θὰ δώσει τὸ παράδειγμα τοῦτο; Ἐγὼ! ἐγὼ, ὁ ἀνάξιος ἀδελφὸς τοῦ τάγματος τῆς ἁγίας Γενοβέρας, ταπεινὸς καὶ πτωχὸς συλλέκτης τῶν ὑπὲρ τῆς Μονῆς ταύτης προσφορῶν. ἐγὼ, μὲ τὸν θώρακα ἐπὶ τῶν νώτων, τὴν περικεφαλαίαν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ μουσκέτον ἐπ' ὤμου, θὰ βαδίσω, ἐν ἀνάγκῃ, ἐπὶ κεφαλῇ τῶν πιστῶν καθολικῶν, οἵτινες ἤθελον μὲ παρακολουθήσει! θὰ τὸ πράξω δ' ὅπως κατασχύνω τοὺς ἀρχηγούς, οἱ ὅποιοι κρύπτονται ὡσεὶ, ἀμυνόμενοι ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας, πρόκειται νὰ ὑποστηρίξωσιν ἀκόλαστον τινα ἐν κινδύνῳ.

Ἡ ὁμιλία τοῦ Σχικῶ, ἀνταποκρινομένη εἰς τὰ αἰσθήματα πολλῶν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δεσμοῦ, μὴ διορώντων τὴν ἀνάγκην νὰ βαδίσωσι πρὸς τὸν σκοπὸν ἢ διὰ τῆς ὁδοῦ, τῆς ὁποίας ἡ νύξ τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου εἶχεν ἀρεὶ τὸν φραγμὸν πρὸ ἐξέτων, καὶ ἀπελπιζομένων ἐκ τῆς βραδύ-

τητος τῶν ἀρχηγῶν, ἀνερίπισε τὸ ἱερὸν πῦρ εἰς πάσας τὰς καρδίας, ἐπομένως, ἐκ τῶς τριῶν μοναχῶν, μενόντων σιωπηλῶν. οἱ παριστάμενοι ἐκραύγαζον μίᾳ φωνῇ: Ζήτω ἡ λειτουργία! εὐγε, ἀδελφε Γορανφλότε! ἐμπρός ἡ λιτανεία! ἡ λιτανεία!

Τόσῳ δὲ ζωηρότερος ὑπῆρξεν ὁ ἐνθουσιασμός, ὅσῳ τότε τὸ πρῶτον ἐξεδηλοῦτο οὕτω σαφῶς ὁ ζήλος τοῦ ἀξίου ἀδελφοῦ. τὸν ὁποῖον ἔως τότε οἱ οἰκειότεροι αὐτοῦ ἔτασσον μὲν ἀναμφιβόλως μετὰ τῶν ζηλωτῶν, ἀλλὰ τῶν ζηλωτῶν ἐκείνων, τοὺς ὁποίους τὸ αἶσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἐκράτει ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς φρονήσεως. Ἡ τοιαύτη, λοιπόν, ἀπροσδόκητος μεταβολὴ αὐτοῦ προὔξεν ὡς μεγίστην ἐκπληξιν, ὥστε τινές, ἐν τῷ θαυμασμῷ αὐτῶν, παρέβησαν τὸν τὴν πρώτην λιτανεὴν κηρύξαντα ἀδελφὸν Γορανφλότον πρὸς τὸν κηρύξαντα τὴν πρώτην σταυροφορίαν Πέτρον τὸν Ἐρημίτην.

Δυστυχῶς ἡ εὐτυχῶς διὰ τὸν ἐξεγείροντα τόσον ἐνθουσιασμόν, δὲν συνεβίβηζεν μὲ τὰ σχέδια τῶν ἀρχηγῶν ἢ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τούτου ὑπερεκχειρίσεως. Εἰς τῶν τριῶν σιωπηλῶν μοναχῶν ἔκλινε πρὸς τὸ αὐτὸ τοῦ μικροῦ μοναχοῦ καὶ παραχρῆμα ἀντήχησεν ἡ συριστικὴ φωνὴ τοῦ παιδός, κρᾶξαντος τοίς:

— Ἀδελφοί μου, καιρὸς ν' ἀπέλθωμεν, ἡ συνεδρία διαλύεται.

Οἱ μοναχοὶ ἠγέρθησαν βομβοῦντες, ὑποσχόμενοι δὲ πρὸς ἀλλήλους νὰ αἰτήσωσιν ὁμοφώνως τὴν παραδοχὴν τῆς προταθείσης; ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Γορανφλότου λιτανείας, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἔξοδον. Πολλοὶ αὐτῶν ἐπλησίασαν εἰς τὸν ἀμβωνά, ἵνα συγχαρῶσι τὸν Γορανφλότον, πλὴν ὁ Σχικῶ, σκεφθεὶς ὅτι ἡ φωνὴ του, ἐκ τοῦ ἐγγύς ἀκουομένη, ἠδύνετο ν' ἀναγνωρισθῇ, καὶ ὅτι τὸ σῶμά του, τὸ ὁποῖον ἦτο κατὰ πέντε ἢ ἑξ ἑκατὸν ὡσεὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀδελφοῦ Γορανφλότου, ἠδύνετο νὰ ἐγείρῃ τὴν ἀπορίαν, ἐγόνυπέτησε καὶ ἐφάνη, ὡς ὁ Σχικῶς, βεβηθισμένος εἰς στενὴν νοεράν συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ Κυρίου.

Ἐτεβόησαν, λοιπόν, οἱ μοναχοὶ τὴν ἐκστάσιν του καὶ ἀπῆλθον.

Οὐχ ἦν τὸν, ὁ σκοπὸς τοῦ Σχικῶ εἶχε σχεδὸν ἀποτύχει. Ὁ λόγος, ἕνεκα τοῦ ὁποῖου εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ ἀδείας τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου Γ', ἦτο ἡ θέα τοῦ δουκὸς Μαγιέν. ἠνάγκασε δ' αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς Παρισίους ἡ θέα τοῦ Νικολάου Δαυίδ. Ὁ Σχικῶ, ὡς προείπομεν, ἐσκόπευε νὰ λάβῃ διπλὴν ἐκδίκησιν πλὴν ἦτο πολὺ μικρὸς, ὅπως προσέβλη ἕνα πρίγκιπα ἐκ τοῦ οἴκου τῆς Λορραίνης, ἵνα δὲ τὸ πράξῃ ἀτιμωρητῇ, ἔδει νὰ περιμένῃ, ἐπὶ μακρὸν χρόνον καὶ ἐν ὑπομονῇ, τὴν κατάλληλον περίστασιν. Δὲν εἶχεν ὁμοίως τὸ πρᾶγμα καὶ ὡς πρὸς τὸν Νικολάον Δαυίδ, ἀπλοῦν δικηγόρον Νορμανδόν, ὅστις ἦτο μὲν παμπόνηρος, εἶχε διατελέσει στρατιώτης καὶ διδάσκαλος ὀπλολογίας, σχετικῶς ὁμῶς πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Σχικῶ εἶχε τὴν ἀξίωσιν, ὅτι ἀρκετὰ καλῶς ἐχειρίζετο τὸ ξίφος, ἐπομένως μόνον ζήτημα

ὑπῆρχε νὰ συναντήσῃ τὸν ἐχθρόν του, μεθ' ὃ, ὡς οἱ τοῦ πάλαι καιροῦ ἀνδρεῖοι, ἤθελε θέσει τὴν ζωὴν του ὑπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ξίφους του.

Ὁ Σχικῶ, λοιπόν, παρήγγειλε ἀπερχομένους τοὺς μοναχοὺς, ὅπως ὑπὸ τὸ ῥάσον καὶ τὴν κουκουλάν ἀναγνωρίσῃ, εἰ δυνατόν, τὸ ὑψηλὸν καὶ ἰσχυρὸν ἀνάστημα τοῦ κυρ Νικολάου, ὅτε διέκρινεν αἶφνης, ὅτι ἕκαστος μοναχός, ἐξερχόμενος, ὑπεβίβητο εἰς ὁποῖαν καὶ κατὰ τὴν εἰσόδον ἐξέτασιν, ὅτι δὲ, ἐξάγων τοῦ θυλακίου του ἀντικειμένον τι, ἐλάμβανε τὴν ἀδειαν τῆς ἐξόδου, μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ θυρωροῦ ἐξέτασιν ἐκείνου τοῦ ἀντικειμένου. Ὁ Σχικῶ ἐνόμισε, κατ' ἀρχάς, ὅτι ἐπλανήθη καὶ ἐμεινε πρὸς στιγμὴν ἐν ἀμφιβολίᾳ, πλὴν ἡ ἀμφιβολία του δὲν ἐδράμνε νὰ μεταβληθῇ εἰς βεβαιότητα, ἥς ἕνεκα ψυχρὸς ἰδρῶς ἤρχιζε νὰ βρέχῃ τὰς ρίζας τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς του.

Ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος εἶχεν ὑποδείξει αὐτῷ τὸ σημεῖον, δι' οὗ θὰ εἰσῆρχετο, πλὴν εἶχε λησμονήσει νὰ καταστήσῃ αὐτῷ γνωστὸν τὴ βοήθειά τίνος σημείου ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ μοναστηρίου.

ΙΘ'

Πῶς ὁ Σχικῶ, ἠναγκασμένος νὰ παραμείνῃ εἰς τὸ παρεκκλησίον τῆς Μονῆς, εἶδε καὶ ἤκουσεν ἐπικίνδυνα πράγματα.

Ὁ Σχικῶ, σπεύσας, κατήλθε τοῦ ἀμβωνος καὶ ἀνέμιχθη μετὰ τῶν παρὰ τὴν ἔξοδον τελευταίων μοναχῶν, ὅπως, εἰ δυνατόν, διακρίνῃ τὸ σημεῖον, τῇ ἐπιδείξει ὁποῖον εἰς τὸν θυρωρὸν ἐξήρχοντο τοῦ μοναστηρίου καὶ νὰ προμηθευθῇ ὁμοίον σημεῖον, ἐν ὑπῆρχε καιρός. Διέκρινε δ' ὅτι τὸ σημεῖον ἦτο δηνάριον ἀστεροειδῶς περικεκομμένον.

Ὁ ἡμέτερος Γασκόνος εἶχε μὲν πολλὰ δηνάρια εἰς τὸ θυλακίον του, πλὴν, δυστυχῶς, οὐδὲν ἀστεροειδῶς περικεκομμένον. Διείδε, λοιπόν, τὴν δυσχερὴ θέσιν του, ὅτε δ' ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ μικροῦ μοναχοῦ, κρᾶζοντος ἐν εἶχε παραμείνει τις ἐντὸς τοῦ παρεκκλησίου, ἔσπευσε νὰ κρυβῇ εἰς τὴν μετὰ τινος στήλης καὶ τοῦ ἐξομολογητηρίου σκιάν. Μετ' ὀλίγον, εἶδε τὸν θυρωρὸν, φέροντα ἀνημμένην λαμπρὰ, καὶ συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ μικροῦ μοναχοῦ, οἵτινες ἠρεύων ἐντὸς τοῦ παρεκκλησίου, ἐπομένως διωλίσθησαν ἐντὸς τοῦ ἐξομολογητηρίου, ὅπου ἐκρύβη, ἀποφυγὼν πᾶσαν ἐρευναν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐσήμανε μεσονύκτιον, μόνον δ' οἱ εἰς τὴν θέσιν τοῦ χοροῦ τρεῖς μοναχοὶ ἐξηκολούθουν μένοντες ἀκίνητοι, μολοντοὶ εἶχον σβεσθῇ τὰ φῶτα, μόνον δ' ὡχρὰ τῆς χειμερινῆς σελήνης ἀκτὶς ἐφώτιζε τὴν ἐκκλησίαν. Ὁ Σχικῶ, περιτυλιχθεὶς διὰ τοῦ ῥάσου τοῦ Γορανφλότου, ἔκλεισε τὰ βλέφαρά, ἵνα κοιμηθῇ.

[Ἐπειτὰ συνέχεται]

Δμλ.